

TROLDMANDEN OG HANS LÆRLING

ved Finn Thrane

En anmeldelse af "Carlo Pedersen: Fotografen VIGGO RIVAD"

Viggo Rivad er for fotografien hvad Benny Andersen er for lyrikken: et dansk brand, lun, ubestikkelig, beskeden, men langt fra underdanig – et vildfarende kulturelt missil, der er lige så elsket i salonerne som i kantinen, men selv placerer solidariteten det sidste sted.

Nu har Nyborg-fotografen, Carlo Pedersen, begået et værk om ham med titlen Fotografen Viggo Rivad - en slags levnedberetning i billeder, der er blevet til over de sidste 2-3 år, og som følger ham som fluen på væggen, upåtrængende men intimt. Og Rivad kan holde til det, fordi han ikke stiller sig an, men bare er. Kapitlerne - 15 i alt - er lukket om hver sin lille historie og lokker læseren videre på opdagelse i labyrinten af kontakter, motivområder, mennesker. Stemningen er som i Rivads berømte debutværk fra 1975, 8 Skildringer – selv formatet er det samme. Nu er det bare sædeskildrerer selv, der fotograferes: snart under bruseren i den lille lejlighed på Amager, snart på kaffe-visit hos Anker Jørgensen, så på familie- eller kunstnerbesøg, så i funktion i mørkekammeret eller på podiet som foredragsholder i Malmö eller Slesvig. Kun en enkelt gang ser man Rivad posere, nemlig som model i det samme cubanske trapperum, hvor han selv 9 år tidligere fandt motivet til sit smukke frimærke (udgivet 2008 og stadig i handelen). Med det billede klinger bogen ud og afrunder, hvad man i det store og hele kan kalde en veldisponeret billedbiografi – et fint sidestykke og supplement til Lars Schwanders 9 år gamle grundige og begavede indføring i Rivads univers (VIGGO RIVAD. Mellem lys og skygge. Rhodos 2000).

Carlo Pedersen har formået at finde en fortælle-tone, der svinger ubesværet med Rivads velkendte mol-stemte værk. Det fremgår allerede af forside-portrættet, der er et af de smukkeste og dybeste, der er taget af denne ofte portrætterede fotograf, der nok er verbal mester i den muntre anekdote, men har melankolien som sit evige kontrapunkt.

Et par hjertesuk giver bogen dog anledning til. Omslaget, der er mat-sort med hvide typer på forsiden, ærgrer ved at mangle den rygtitel, der gør at man kan finde bogen, når den først er sat på hylde. Når man så har fundet den og lukker bogen op, glæder man sig over billedgengivelsens sorte rammer på alle de hvide sider - de bevidner en klassisk autenticitet. Men når rammen derefter på de sorte sider slås om i negativ og bliver hvid, så går den dokumentere autencitet fløjten og motiverne trues af overæstetisering og kunstlethed. Endelig harmes man over nogle ubehjælpsomheder i tekstdelen. Selv om der i linieantal ikke er meget af den, så kunne den have brugt en extra korrekturlæsning - fx er det rent ud umusikalsk at benævne min gamle arbejdsplads, Museet for Fotokunst: Fotomuseet for Fotokunst... hrrmff! Nuvel, det er bagateller i forhold til den omstændighed, at bogen sobert og kærligt giver adgang til et nært billedmæssigt samvær med en af de største danske fotografer i det 20. århundrede. Og hvad der er lidt af et under: sét fra en position i det 21. århundrede, der ikke engang er retrospektiv, men spillevende nutid! Det er ikke bare smukt, det er livsbekræftende..